



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Dei Præsentia

Le Gaudier, Antoine

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXVI. Quomodo in studijs Deum præsentem intueri possimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50583](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50583)

me ad iustas pœnas voluntariè sponteque sumendas me mouendo, etiam glorificat. Denique sanctitas eius immensa ad sui imitationem per emédationis propositum me accendit.

CAPVT XXVI.

Quomodo in studijs Deum presentem intueri possimus.

STVDIA ipsa quæ ad acquirendam vel communicandam doctrinã suscipiuntur, non rectè tractari possunt, nisi Deo præsentem. Et certè ex natura suam magnã fatis occasionem ad eam præsentiam cogitandam præbêt si nimirum consideretur quæ
sit,

fit causa eorum tam efficiens
& finalis, quàm materialis &
formalis. Nam eæ ipsæ vel
Deus sunt, vel Deum conti-
nent. Imprimis ipsa essentia
studij in eo consistit, vt sit ex-
ercitium potentiarum cog-
noscitiuarum, quas voluntas
applicat ad veritatis indaga-
tionem, siue per proprium
discursum, siue mediante al-
terius ope, atque adeo per dis-
ciplinam: sicut igitur omnis
creata veritas, aut veritatis co-
gnitio, est participata ab illo,
in quo sunt omnes thesauri sa- Col. 2.
piencia & scientia; ita omne
exercitium intellectus & alia-
rum potentiarum cognosci-
tiuarum; est participatio diui-
næ intellectionis illius sim-
pli-

pli-

plicissimæ & perfectissimæ,
quæ Deus ipse est, qua seipso
seipsum, idest primâ & sum-
mam veritatem, omnemque
adeo veritatem, comprehen-
dit. Vnde fit vt facultates no-
stræ non tantùm à Dei præ-
sentis & continuò eas conser-
uantis influxu & operatione,
sed etiam omnes illarum o-
perationes ab eodem intimè
concurrente, tanquam verif-
sima causa, non secus atque
illuminatione aëris à sole, de-
pendeant: eoque magis quo
summa hæc est hominis per-
fectio, qua proximè ad diui-
nam similitudinem accedit.
Nec enim habet aliunde ho-
mo, qui ex se nihil est, quàm
tenebræ & nihilum, præsen-
tem

tem illam lucem & vim intelligendi & discurrendi, quam à Deo praesente, & cum intellectu & voluntate agat, summo amore liberrimè tanta bona communicante, & vt in actum prodeant efficiente. Quare facillimum est cuiusdam studet Deum intueri in se operantem, & id quod bonitati eius placet de illo suo thesauro sapientiae & scientiae communicantem : quae attentio, certè, propria nos fiducia in concessis à Deo donis ingenij exuet, humilitatem conciliabit, & ad Deum humiliter deprecandum propellet : tantumque aberit vt ab orationis studio auocet aut retardet, vt ma-

gis

gis ad eam incitet veluti ad aptissimū instrumentum quo Deo maiori charitate coniungamur; & proinde ex eo fonte, lumen hauriamus abundantius. Equidem Deus ipse in nobis actu exercet suam omnem scientiam, actu cognoscit eam ipsam omnem veritatem, quam studio indagamus, idque infinito modo. sicut enim natura nostra ab eius essentia superatur; ita & quæuis scientia creata, ab eius scientia, siue quoad obiecta cognita, siue quoad vim cognoscendi: Itaque est fons illius scientiæ & cognitionis, quam ei facile est deriuare in animam cui est præsens, & si ita expediat & conferat ad
suam.

suam gloriam sine dubio pro
eo affectu quo eam prosequi-
tur, deriuabit, modò tamen
anima etiam se ei affectu re-
spondente præsentem faciat,
id est ei se subiiciat, vt fonti,
& ab eo expectet omne lumē;
deinde non alium studiorum
finem spectet, quam vt ei pla-
ceat & seruiat, ac proinde sese
ei totam resignet: sic enim
aptè sese Deo præsentem præ-
sentem vnit. Rursus ad veri-
tatis indagacionem spectant
studia; & Deus ipse prima ve-
ritas, nobilissimum & tran-
scendens obiectū est, quod in
omni vero inest: ideo enim
quæcunque sunt vera sunt,
quia ab eo sunt. Itaque si bene
penetremus res omnes quæ

intel-

intellectui obijciuntur, secum in animam Deum ipsū inferunt: sic vt Deus ipse non tantūm fit principium internum nostræ cognitionis, sed etiam externum & obiectum: adeo vt sibi quodammodo occurrat, & ita in nobis fiat diuina similitudo maior, qua seipsum Deus in se contempletur. Denique est ipse etiā finis omnis veræ cognitionis & studij. Nam aliud non intendit, quando nobis facultates cognoscendi dat, conseruat, excitat, ijsq; cooperatur, quàm ad suam gloriam seipsum, vt actu agnoscentem omnia, representare, & per sui cognitionem & amorem rationalem creaturam in

• sese

fese retrahere, non secus at-
que ipse summè sese glorifi-
cat, & veluti seipsum sibi red-
dit, perficitque, cognoscen-
do se & amando. Nam ipse
est obiectum sibi ipsi, & cum
seipsum cognoscit, seipsum
veluti in seipso nouo modo,
& cum nouo veluti gloriæ
splendore habet. Itaque ab
ipso vt author est & finis no-
strorum studiorum pro eius
voluntate & pro ea mensura
quæ bonitati eius placet, ad
doctrinam per studium ac-
quirendam, per superiores
ipso, propriamque nostram
voluntatem applicamur. So-
lus enim nouit quantum à
nobis cognosci & amari, qua
in re nostra scientia & cogni-
tione

tione

tionem uti velit, ac proinde quantum nobis cupiat communicare. Id quod quia non nouimus, ideo vires omnes expendere debemus, ut nihil impedimenti sanctissime eius voluntati cupienti sese in nobis & per nos quocumque tandem modo glorificare, obijciamus.

Atque hæc longè sunt veteriora cum diuino nos Theologiæ studio impendimus. Nam tunc præter ordinarium concursum, specialibus auxilijs continuò adest, & admirandis prorsus operationibus, tum actus ipsos supernaturales fidei, sapientiæ, prudentiæque in nobis, tum habitus producit, conseruat, & perficit.

Ita-

Itaque non est difficile cum
studendum est, in seipso, il-
lum intueri, & praesentem &
haec operantem cum volun-
tatis inclinatione in bonum
nostrum, & vicissim etiam, il-
lum ipsum complecti, vt stu-
dium nostrum spiritali etiam
sensu imbuatur. Quare me-
rito nonnulli in seipsis con-
struunt intimum quoddam
museum, in quo Deo magi-
stro discunt, illum audiunt
docentem, in dubijs cum de-
bita reuerentia & resig-
natione interro-
gant.